

Εἴ σοι Μυσόν [521 b 2]: ἡ παροιμία αὕτη ἐκ τοῦ 4
 Τηλέφου ἐστὶν Εὐριπίδου· ἐκεῖ γὰρ ἐρωτᾷ τις περὶ τοῦ
 Τηλέφου καὶ φησιν τὸ 'Μυσόν Τήλεφον'· εἴτε δὲ Μυσὸς
 ἦν εἴτε ἄλλοθεν ποθεν, πῶς ὅτι ὁ Τήλεφος γνωρίζεται;
 5 οὕτως καὶ ἐνταῦθα, 'εἴτε κόλακα θέλεις εἰπεῖν τὸν τοιοῦ-
 τον εἴτε διάκονον εἴτε ὄντιναοῦν, δεῖ', φησὶν ὁ Καλλικλῆς,
 'τοιοῦτον εἶναι περὶ τὴν πόλιν'.

Οὐχ ἔξει ὃ τι χρήσεται αὐτοῖς [521 b 7-8]: τί 5
 οὔν; οὐ χρήσεται τοῖς χρήμασιν ὁ ἀφαιρῶν; φημὲν ὅτι
 10 κακῶς χρήται, τοῦτο δὲ οὐκ ἔστι χρήσασθαι· ἀδικῶν γὰρ
 τὴν οἰκείαν ψυχὴν χρήται αὐτοῖς.

Καὶ φαύλου [521 c 5-6]: ἀντὶ τοῦ 'εὐτελοῦς', νῦν 6
 γὰρ οὐ σημαίνει τὸ 'κακοῦ'· ἤδη γὰρ εἶπεν 'μοχθηροῦ'.

Καὶ ἰσχυαίνων [521 e 8-522 a 1]: γράφεται καὶ 7 216
 15 'ἰσχωῶν' καὶ 'πνίγων'· ἀλλ' εἰ μὲν 'ἰσχωῶν' καὶ 'ἰσχυαίνων',
 πρὸς τοῦτο ἀποδίδωσι τὸ 'πεινῆν καὶ διψῆν'· εἰ δὲ 'πνί-
 γων', τὸ 'προσφέρων πικρὰ φάρμακα' δεῖ ἀποδοῦναι.

Τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταί 8
 [522 c 1-2]: ἔθος γὰρ τοῖς ῥήτορσι πανταχοῦ λέγειν τὸ
 20 'ὧ ἄνδρες δικασταί'· 'ἀναγκασθήσομαι οὖν καὶ γὰρ μὴ
 δυνάμενος τὰληθῆ λέγειν τούτοις κεχρησθαι τοῖς λόγοις'.

Ἀγανακτοίην ἄν [522 d 7]: οὐ κατὰ τοῦ δημιουργοῦ 9
 λέγει ὡς ποιοῦντος αὐτὸν ἀποθνήσκειν, ἀλλὰ καθ' ἑαυ-
 τοῦ, ὅτι ἀποθνήσκει μηδὲν ἀγαθὸν διαπραξάμενος.

Τὸ γέμοντα τὴν ψυχὴν [522 e 3-4]: 'τὸν ἄνθρω- 10
 πον γέμοντα κατὰ τὴν ψυχὴν πολλῶν ἀδικημάτων ἀπο-
 θανεῖν ἔσχατον κακόν ἐστιν'.

Ἀλλ' ἐπέειπερ γε καὶ τὰ ἄλλα ἐπέρανας [522 e 7]: 11
 ἔσχον τέλος οἱ λόγοι· λοιπὸν ἐντεῦθεν ὁ μῦθος διαδέχεται.

30 mg. 1 παροιμία